SCENARIUSZ ZAJĘĆ PRZEDSZKOLNYCH

Od kłótni do porozumienia

Scenariusz inspirowany książką „Chmurka i Burza grają w piłkę”

01

O zajęciach

Grupa	dzieci w wieku 4–6 lat	**Czas**	około 45 minut
Obszar	emocje, rozwiązywanie konfliktów i naprawianie skutków własnego działania	**Forma**	rozmowa, ruch, scenki i praca w parach

Zajęcia pomagają dzieciom zauważyć, że nieprzyjemne zdarzenie nie zawsze oznacza, że ktoś chciał zrobić komuś przykrość. Na przykładzie Chmurki i Burzy grupa ćwiczy zatrzymanie kłótni, opisywanie tego, co się wydarzyło, słuchanie drugiej osoby i szukanie rozwiązania. Ważnym tematem jest także różnica między samym słowem „przepraszam" a działaniem, które pomaga naprawić sytuację.

Cele zajęć

Dziecko:

- rozpoznaje złość, smutek, niepewność i ulgę
- zauważa różnicę między skutkiem zdarzenia a zamiarem drugiej osoby
- ćwiczy opisywanie sytuacji bez oskarżania
- proponuje sposób naprawienia drobnej szkody lub nieporozumienia
- wie, że może poprosić zaufanego dorosłego o pomoc

02

Materiały

Materiały

- [ ] miękka piłka
- [ ] kilka klocków
- [ ] obrazki emocji
- [ ] cztery kartoniki z prostymi symbolami: STOP, MÓWIĘ, SŁUCHAM, SZUKAM ROZWIĄZANIA
- [ ] kartki i kredki

03

1 Co się stało, a co o tym pomyślałam

10 minut

Czytanie wybranych fragmentów jest nieobowiązkowe. Bez książki osoba prowadząca korzysta z omówienia:

Chmurka i Burza bawią się odnalezioną piłką. Podczas gry piłka trafia na drzewo. Burza podejrzewa, że siostra zrobiła to specjalnie, a Chmurce jest przykro, bo nie chciała przerwać zabawy. Siostry przestają się kłócić i próbują odzyskać piłkę. Później dowiadują się, że ich hałas przeszkadza Kotowi Tomkowi. Idą z nim porozmawiać, przepraszają i ustalają, jak bawić się, uwzględniając jego odpoczynek.

Zatrzymaj rozmowę przy trzech momentach:

Moment opowieści	Pytania do dzieci
Piłka utknęła na drzewie	co wiemy na pewno, a czego Burza się domyśla?
Chmurka płacze	co można powiedzieć zamiast dalszego oskarżania?
Siostry rozmawiają z Tomkiem	co zmieniają oprócz powiedzenia „przepraszamy”?

04

Dalszy przebieg

2 Cztery kroki do rozmowy

8 minut

Osoba prowadząca układa kartoniki i pokazuje każdy krok na przykładzie przewróconej budowli:

- STOP: odkładam przedmiot i robię chwilę przerwy.
- MÓWIĘ: „Wieża się przewróciła. Jest mi smutno".
- SŁUCHAM: pytam „Co się wydarzyło?" i daję drugiej osobie odpowiedzieć.
- SZUKAM ROZWIĄZANIA: „Może odbudujemy ją dalej od przejścia?".

Dzieci powtarzają kroki słowem albo gestem. Nie trzeba uspokoić się natychmiast; przed rozmową można poprosić o dłuższą przerwę.

3 Ta sama sytuacja, inne słowa

8 minut

Osoba prowadząca przedstawia fikcyjne sytuacje: ktoś potrącił pudełko z kredkami, przewrócił wieżę przechodząc obok albo zasłonił komuś rysunek.

Chętne pary ćwiczą krótką rozmowę: „Widzę…", „Czuję…", „Co się stało?", „Co możemy teraz zrobić?". Reszta grupy podpowiada pytania i rozwiązania. Nie ustalamy, że każde zachowanie było przypadkowe; najpierw sprawdzamy, co się wydarzyło.

Pary wybierają jedną sytuację i rysują dwa obrazki: co się wydarzyło oraz co może pomóc. Przykłady: pozbierać kredki, zaproponować odbudowanie wieży, przesunąć się, zmienić miejsce zabawy.

Osoba prowadząca proponuje zdanie: „Przepraszam, że potrąciłem pudełko. Pomogę pozbierać kredki". Druga osoba może odpowiedzieć: „Dziękuję", „Potrzebuję chwili" albo „Wolę pozbierać sam".

05

Na zakończenie

4 Zdanie na zgodę

5 minut

Chętne dzieci kończą zdanie: „Gdy pojawia się kłótnia, mogę…”. Każde może wybrać kartonik przypominający krok, który chce zapamiętać. Wspólnie odpowiadają na pytania podsumowujące.

Pytania podsumowujące

- Co możemy zrobić, zanim powiemy, że ktoś zrobił coś specjalnie?
- Czy po przypadkowym zdarzeniu też można pomóc naprawić sytuację?
- Czy osoba, którą przepraszamy, może potrzebować więcej czasu?
- Kiedy warto poprosić dorosłego o wsparcie?

Wskazówki dla osoby prowadzącej

Korzystaj z fikcyjnych przykładów, bez publicznego rozstrzygania aktualnych konfliktów dzieci

Nie wymuszaj przeprosin, przytulenia ani natychmiastowego pogodzenia się. Pomóż nazwać zdarzenie i wybrać konkretne działanie

Jeśli zachowanie się powtarza, samo „niechcący” nie kończy sprawy. Potrzebna jest zmiana działania i wsparcie dorosłego

Dziecko może obserwować scenki albo przekazać odpowiedź obrazkiem